Gedicht van Sinterklaas (2017)

Aan de parochianen van de Norbertusparochie

Nu is weer ’t woord aan de goedheilig man,
ik, die alles doe wat ik maar kan:
als bisschop van de rooms-katholieke kerk
zet ik mijn schouders onder ’t pastorale werk.

Mijn aandacht gaat uit naar alle kinderen,
gedoopt of ongedoopt, het zal me niet hinderen,
want de blijde boodschap blijf ik verkondigen
aan iedereen, zelfs aan kleine onmondigen.

Zij is me te belangrijk om erover te zwijgen
en ongelovigen moet je niet bekijven
maar uitnodigen, en getuigen naar waarheid
met niet-aflatende, bemoedigende vlijt.

Het goede belonen met lekkers en zoet,
op de manier waarop een ouder dat doet.
Dus ook in het werk van hen die pastor zijn,
is veel te vangen met honing, meer dan met azijn.

Toch dient u wel deeg’lijk te begrijpen
dat goede werken niet altijd tot mooie vruchten rijpen.
Om het met Jezus’ woord te zeggen:
men kan niet elk zaadje in goede aarde leggen.

Soms gaat het goed en dan weer verkeerd
maar belangrijk is dat je ervan leert.
Vol menselijke fouten staat mijn grote boek
maar niet ons falen is het wat ik zoek.

Want in elke mens zit ook veel goeds,
dat ik graag beloon met wat zoets.
Daarom - omdat u viert elke zondag trouw
en vooral opdat u dit nooit vergeten zou -

een kleine aanmoediging van mijnentwege,
voordat de pastoor u wegzendt met de zegen.
Blijf waakzaam en vol goede moed,
opdat ge alles in en met veel liefde doet.

Want dat is de boodschap waarvan ik nu wil spreken,
maar niet alleen deze sinterklaasweken.
’t Is de moeite ernaar te leven alle dagen
en uw toekomst eraan te wagen.

Want zoals ik u nu met zoetigheid beloon,
zal dat ook doen de Goddelijke Zoon.
Hij die - geboren, gestorven en verrezen -
er altijd, net als ik, zal wezen.

Aan u allen een hartelijke groet,
van mij en van die met zijn snoet vol roet.
Het was ons weer een plezier zo groot
dat ik beloven wil terug te komen met de boot.

Sinterklaas, mede namens Zwarte Piet